

Brivce trikrat na mesec.

Brivce stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Iz Škrbine.

»In v naši vasi zopet vse živo!
 Saj zopet se k volitvi zbiramo!
 Mi voli, račmani, gosjaki, pure,
 Lisice, zajci plahi, psi in kure! —
 A veste kaj? — Lisjaka ne voliti!
 Za nos se ne pustimo več voditi!
 Let trideset — dovolj županoval!
 Sedaj nam ne bo več ukazoval!!!
 Volitni kliče tako se je glasil
 In tesna srca k borbi je bodril.
 Volilci zbrani sklenejo,
 Da krogli ris potegnejo,
 In kdor bo prvi v risu stal,
 Ta naj bo i županoval, —
 A brihtne glave bile so edine,
 Da naj lisjaka se odrine.
 Zato lisjak se otisne v stran,
 Tje leže, dela se zaspan,
 Pa v glavi vendar ne miruje,
 Z veseljem nekaj premišljuje,
 In snuje, prede si naklep
 Predrzen, zviti in jako lep!...
 Sedaj volitev se začne
 Ter marsikomu burno je sree;

Vsakdo poskusi, da bi ris narisal,
 A žal, da nihče prav ga ni napisal.
 Vsled tega bila je zmešnjava,
 Velika stiska in težava!
 Možaki najmodrejši premišljujejo,
 Kaj je storiti, križem nasvetujejo.
 A vse zastonj! Zmešnjava je čedalje večja
 In zboru modremu preti uže nesreča. — —
 Pa vendar ne! — — Še eno upanje bi bilo, —
 Ko bi z zavrženim lisjakom se skusilo — — —
 In res! Sedaj naprosi se lisjak,
 Naj riše ris kot skušen, star večak. —
 Lisjak presladko se obližne
 In zadovoljno poskomizgne. — —
 Da risal bi, takoj svoj rep napné,
 A sebe z risom v krogli ris zapré!...
 Tako lisjak je prvi v risu stal,
 Da bo nadalje še županoval.
 Prevarjena živina čudno zré,
 Kako lisjak zdaj v visu smeje se.
 Lisjak pretkani pa še govori:
 »Oj, revčki! Zdaj ste zopet zgubljeni!
 In dokler bodem starec jaz renčal,
 Nad vami, tepci bom županoval!»

Škrbine.

Kje so moje rožice

Spisal Plemič Ferdi.

»Kje so moje rožice,
Pisane in bele?
Moj'ga srea ljubice,
Žlahtno so cvetele« —

Grmel je necega jutra na vse zgodaj
moj bas prepeva je to pesen starega Orožna
še po prvotnem napevu.

»Stoj!« mislim si, »skušajmo to milo
tožečo pesen zapeti po novem napevu. Kako
uže gre? Hm«. Brnel sem nekaj časa pred
se jokaje pozabljeno melodijo. Odprl sem
okno moje prostrane sobe ter pričel;

»Kje so moje rožice — — «

»Nič ni, ne gre prav! Besedo »moje«
treba zavleči nekako drugače. Se jeden-
krat:

»Kje so moje rožice — — «

»Sedaj sem pa zavil zlog »ee« previ-
soko, bilo je »fis«, a biti mora »f«. Toraj:

»Kje so moje rožice — — «

»Dobro, dobro! Tako pojde menda.
Srčno dalje:

»Kje so moje rožice,
Piss — — «

V tem hipu odpre se meni nasproti
okno in starikava gospodična prikaže se, z
največjim jadom v obrazu, v njem.

»Gospod!« prične v krepkem »alt-u«,
»gospod, ako mislite žaliti ali izzivati, ža-
lite ljudi na drug način. Kaj so Vam mari
moje rožice!« — —

»Gospodična, jaz — — «

»Ne besede! Dobro vem, kam merijo
Vaše zbadljive besede. Rožice mojih
lic Vam niso nič mari. Moža lahko vdo-
bim kadar hočem, a Vaših nesramnih pe-
snij ni mi treba. Zapomnite si to!«

Lop! zahreščalo in zacincalo je okno
in ni je bilo več.

»Ti fudiman, Ferdi, sedaj pa imaš!
Prav se ti godi, zakaj pa poješ uže na
vse zgodaj »serenade« in še take — kako
je uže rekla ona zelena glista? — take
»nesramne« pesnij. Polagoma zatvorim
tudi jaz okno ter pričenem v sobi hoditi.
»Nič ne de, Nadaljujmo:

»Kje so moje rožice,
Pisane in bele,
Pisane in bele,
Pisane, pisane —

»Hudiman! Sedaj sem celo besede
pozabil. Ta gospica mi je sé svojimi rožicami
vsega zmotila. — »Pisane in bele, pisane,
pisane, pisane — —

»Da, da gospod. Pisane, pisane, dru-
gače kakor pisane so, kar jih vi počenjate.
Ni ne reda, ne kaj družega pri Vas. Pravi
križ. Da, da sedaj se še posmehujete. Pi-
sane, pisane, kaj pak«, bila je moja go-
spodinja, jezična a drugače dobra ženica,
ki mi je to in še mnogo več našlobodrala.

S težavo in muko sem jo spravil do
tega, da se je utolažila ter sklenila zapu-
stiti mojo sobo. A jaz jel sem zopet peti:

»Kje so moje rožice
Pisane in bele?
Moj'ga srea ljubice — — «

Slednjo vrstico sem posebno krepko
povdaryl ter jo spremljal s primernim mi-
mičnim izrazom. A pri tem sem prišel
uprav do družega okna moje sobe, ki ima
razgled na ulico. K nesreči šle so v tem
hipu mimo njega poluodrasle gojenke sa-
mostana B. C. D., ki so začuvši moje
glasno in določene besede najprej pogledale
me začudene a potem pričele hihi-tati ter
razdirati lepi red svojih vrst. Nune, ki so
spremljale deklice pri jutrajnim izprehodu,
jele so mi groziti na glas s solnčniki. —

Kakor pičen od gada odskočim od
okna. —

»Büzeronska smola! Nemtondum bar-
ratom, ištenek huzaron, egete kečkemet,
magyarona, basama teremtete... šlo je v
jedni sapi, ne glede na naglas, kar mi je
padlo v silo madjarskih besed v možgane
in iz teh po živcih na jezik.

Kar začujem pod mojo peto nekaj
mehkega in v zraku visoki: »Aj, a—j,«

Za božjo voljo —!« ozrem se ter za-
gledam tovariša M—a. Pomenila sva se
nekaj, a kmalu je odšel precej hladno po-
slovivši se. Zameril sem se mu; prvič, ker
me je čul rentočiti v onem ptujem jeziku,
kar njemu, kakor pristranskemu Slovencu
ni prijalo, drugič, ker sem mu stopil na
prste. »Naj bo že kar hoče. Zapijmo še
jedenkrat:

Kje so moje rožice,
Pisane in bele?
Moj'ga srea ljubice
Žlahtno — «

»Žlahtno?! Pfui, to ni naša beseda!
Ali pa je? — Ne, ni! — Žlahta - Ge-
schlecht! Bum! germanizem, vnebovpijoč
germanizem. — Žlahtno — bi se ne dalo
reči: nežno, milo, blago, krasno, lepo ali
kaj takega. Ali žlahta — germanizem!
Ven ž njim, ven! Kaj je tebe treba bilo
nemškutarska ptica? Nisi vredna, da živiš!
Ven s tabo, ven!...« Pogledam kvišku.
Glej, prismoda, tam v vratih stoji ves bled
in brez sape gospod R., nemškutar primae

classis, oče deve, do katere gojim — (kaj
treba vse praviti.)

»Gospod P. F.«, prične požiraje s te-
žavo molekule zraku, »nisem se nadejal, da
ste tudi vi jeden onih fanatikov. Pokazali
ste mi duri, ne vem kaj je temu povod,
odidem rad, a žal mi je, da sem Vas ke-
daj spoznal!«

Šel je.

»Odlazi! Meni tudi jako žal. Čul je
gotovo moj samogovor. Oj! — E kaj ve-
sel bodi, vesel Ferdi, vsaj nemškutarce ne
bodeš imel.

Šel sem na delo. Zvečet sem se vrnil
ves truden v svojo sobo. Po večerji za-
klenem vrata in okna ter jamen peti ono
»vse mine«, katero danes jutro nisem mogel
zvršiti. Pel sem in pel spremljaje si
po kitari vseh 6 kitic več nego dvaj-
setkrat.

Pozno legel sem spat, zadovoljeu, da
vsaj sedaj ni nihče prišel motit me,
da se nikomur nisem zameril. — Nikomur?

Menda ne, ker družega dne mi pri-
nese gospodinja s kavo vred tudi malo
pismice sosednega »eimerherja«. Odprem.
Gromske vile, tu stoji:

Prečastiti gospod!

Ako mislite ponavljati Vaše večerjane
večerno tulenje, primoran sem zapustiti
sobo ter iskati stanovanje, kjer se zamore
vsaj spati. A primoran bodem ob jednem
naznaniti stvar interessovanim krogom.

J. J.

ingenieur

Hm! Starikavo gospico sem užalil,
gospodinjo vjezil, institutkam sem bil v
zasmeh, njili odgojiteljice so mi prisegle
večno sovražtvo, prijatelju sem stopil na pr-
ste, nemčurja R. izgnal iz svoje sobe ter
si zaprl pristop v njegovo hišo, bog zna
kaj boče sedaj še ta J. J. pravil mojim
predstojnikom — da pijančujem in tulim
doma kakor zabodem vol. In to vse radi
one pesni.

Ja — za božjo voljo — Orožen, za-
kaj si skoval one »rožice, pisane in žlahtne«
in one »ljubice«; zakaj — za vse vragove
— ima ta nesrečna pesen dva napeva??
Kdor mi na to da dovoljen odgovor, mi
jako ustreže.

Slovenke in Slovenci! Slovanke in Slovani!

Vsi vi, ki se zanimate za javno de-
lovanje in naš politični položaj, morate
jutri 20. t. m. ob 5. pop. v Barkovlje,
vsi drugi pa brez izjeme v — Lonjer.

Iz Brivčeve torbe.

Ribnica 5. avgusta. Jutro je lepo. Ker se nisem maral peljati s pošto jo vberem peš čez Martinjak. Na poti srečavam lesne voznike. Gospod Premru me prijazno sprejme skozi vas ter mi pokaže pot, po kateri pridem najhitreje v Lož. Držati bi se imel vedno na levo. — Onostran Žirovnice pelje cesta ob hribu čez gozd. Ker je jutranje solnce vže dobro grelo se vsedem v hladno senco bukovega gozda, ravno tam, kjer pelje cesta v Lož a neki kolovoz v gozd. Vedel sem sicer, da vodi zdaj pot po gozdu dalje, zato se napotim po senčnatem kolovozu navzgor češ tako že pridem zopet na glavno cesto. Začetkom sem veselo stopal po temnem bukovicju; kolovoz se je vil vedno višje in ože, slednjič se skrči v ozko stezo. Tiho in mirno je bilo, srečal nisem nikogar, sem i tam sem splačil ščinkoveca ali kosa, ki je črve iskaje po tleh brskal. Ozka steza in gosto vejenje me je zaviralo, da nisem mogel še hitreje stopati kakor bi rad. Ko po dolgi hoji nisem še prišel do glavne ceste, me je že pričelo skrbeti: morda pa sem res zašel na nasprotno stran gozda. In tako je tudi bilo. Solnce je vedno močnejše pripekalo. — Znojne kapljice so igrale po licu, rad bi se bil malo oddahnil, pa želja, da moram prej ko mogoče poiskati pravo pot, ni mi dala miru. Tako sem taval po gozdu blizu tri ure, a v dveh bi bil že moral biti vsaj v Podložu. — Človek se v gozdu težko orjentira, no sem si pa mislil vsak hrib ima svoj vrh in onkraj vrha pojde gotovo nizdol. A vrha ni hotelo biti, steze so se tudi pozgubile; vrh tega pa je še pričelo prav neprijetno in vedno bližje grometi. Že sem jo hotel kar naravnost urezati po gozdu navzdol, kar pa ni bilo mogoče zaradi razjednega in gostoga skalovja in na gosto zaraščene gošče. — Zopet zasledim stezo in ta je vendar enkrat peljala začetkoma ravno potem po postrmini navzdol. Sree se mi je ohladilo, urno jo drsam in skačem čez koronike in spodjedene kamne, slednič sem srečno prisopel do sredine hriba na plano — ali glej. (Tu se je naš Brivec spet zgubil in tako tudi njegova torba. Nadaljevanje sledi, ko se Brivec vrne na pravo pot. Op. ured.)

Pozor! Pibčarsko društvo. Pozor!

Ker bomo imeli v Ljubljani novo gimnazijo, smo ustanovili društvo, ki ima namen, svoje ude najtesneje zedinjati med

seboj, bolj tesno kakor vsako drugo društvo. Društvo se imenuje: »Pibčarsko društvo«. Vsi udje društva se morajo preskrbeti s pibči t. j. noži, ki imajo po eno samo rezalo in rudeč popolnoma okrogel rog iz lesa. Manjše vrste pibči so po tri krajearje, večje vrste so seveda tudi dražji, vendar ne prestopijo vrednosti in cene štirih soldov. Vsak ud mora torej imeti pibeč, ako hoče, da ostane ud pibčarskega društva in vedno ga nositi seboj. Ako ud uda sreča, mora pokazati pibeč, drugače zapade kazni petih soldov. Ako pa ud pibča sploh pri sebi nima ali ga je sploh zgubil, si mora sploh novega kupiti in sploh plačati globe deset krajearjev. Udje se spoznajo tudi po zunanje: Eno ramo morajo višje nositi kot drugo, toda Bog obvaruj, če bi obe višje nosili. Dvoboje ni prepovedan, toda samo s pibči se sme bojevati; ud sme uda popolnoma oklati, samo kri ne sme teči nikomur. Predsednik mora imeti tudi pibeč, toda rezalo mora biti čez pol prelomljeno, rog mora pa biti kolikor mogoče razrezan. Predsednik je sacrosanct t. j. nedotakljiv s pibčem, živa duša mu ne sme kaj žalega storiti. Seje bodo vsak mesec; takrat bo velečastiti gospod predsednik pobral kazni po pet in deset krajearjev in vso svoto mora društvo taisti večer zapiti in se oklati s pibči, ne da bi kri tekla. Tudi ženski spol v letih 15-20 more pristopiti k društvu.

To je samo izvoleček iz 300 § obsegajočih pravil, katera se izdajo, kadar bo društvo obsegalo vsaj 200 udov in bo predsednik izvoljen.

V beli Ljubljani, o velikem Šmarnu, 1899.

Št. 4853 ex 99

Razpis.

Neobstoječi kolesarski klub počasni „Povž“ razpisuje službo **korespondenta** za sprejemanje dopisov, laskavih vabil, vsakdanjih razglednic in drugih slinastih pisem ter za reševanje istih. Ker je »Povž« presneto po svetu znan, naj se prijavijo le take osebe, ki so vešče razum avstrijskih jezikov — seveda tudi slovenščine — tudi drugih inozemskih ter deželnega jezika Menelikovega, v katerem dobiva »Povž« poročila o hitrih begih Italijanov v Afriki, katera hitrost presega Povžovo.

Plača kakor komu drago in vrhu tega nego vsako nedeljo povževu juho za kosilo.

Prijave so spričevali in priporočilni pismi naj se pošiljajo na »Povž-a«, povžarna »Commercio« v Trstu (ne še v Italiji).

V Trstu, 17. lažečega meseca 1899.

Jaka I. r.

General - Povž

Pepič I. r.

povž primar in tajnik
ki taji padec.

Stanko I. I.

povž mehanik.

Kaj se pravi.

Pravi se, da misli nek zamorski vladar, ki ima zgodovinsko častno ime »konjederec«, iz samega navdušenja do celjskih divjakov sobratov ustanoviti nov red.

Imel bode obliko dveh križajočih se pomalnih kolov z divizo: »Heul' kolega!« in bode visel na traku, kateri je izrezan iz najnovejših hlač dotičnega kralja. Delil ga bode glasoviti glavar avstrijskih divjakov Wolf, seveda še le tedaj, ko se mu bode huda rana, katero si je v dvoboju prisvojil, zacelila. —

Pravi se, da misli češki učenjak spisati jako poučljivo knjigo o kulturnem življenju afrikanških zamorcev. Za vzor si je vzel celjsko fakinažo.

Pravi se, da se je Menelik Abesinski začel pogajati z nekaterimi glavarji celjske druhali, ker bi si rad za bodoč boj z Lahii osnoval novo in posebno garlo, pred katero bode sovražnik že od daleč bežal.

Pravi se, da se bode iz Celja nekaj najiminitnejših eksemplarov poslalo v Pariz na razstavo, kjer menijo narediti oddelek: »Tevtoni ali Germani v sveti jezi!« Razstava meni s tem mnogo pridobiti, ker so še celo avstrijski zamorec tako radovedni na ta oddelek, da so si že ladjo pri avstrijskem Lloydju najeli.

Pravi se, da bodo prihodnjič od tujcev, ki niso zasledovani Slovani in ne zasledujoči Germani, pobirali denar, ker so taki prizori tako poučljivi in zabavni, kakor španski boji z bikom in se ne smejo brezplačno gledati. Za denar kupijo barv, s katerimi bodo Celje črno-rudeče-rumeno namažejo.

Silvester.

A.: Kaj je dobro?

B.: Da je Ples bogat mož.

A.: Kaj pa je slabo?

B.: Da Gašpar in Peter zlorabljata Gorico.

Jezična Polonca.

Drag' Briv'e!

Spet se vsedem in ti hočem en par cajle šrajbat. Predno ti pa nadalje šrajbam, te begrisam od travce zelene do playga neba, od solnea rumenga do tvojga srea. Brez dinsta sem še zmiraj fort naprej, pa holt evibljam, da bi še dolg' cajta tako bila, ker sem per velik heršofsten pekónt, znam se pa tud' benemat, kakor se gebira. No pa če tud' še cel mesec brez dinsta ostanem, glih eugrunt ne pojdem zato, čeprav še Franceljnu véasih kak krajear dam za »šuštar-kube« (dve za tri kr.), da se bolj postavi kakor pa s tistim soldaštim tobakom, ki ga v kosarni po en pajkele en bart faše.

Novga glih ni nič posebnega tuka v Marperk, tko holt mal bel vroče je, pa se že prenese, greva pa s Franceljnom po sene španeirat, kadar je frej in nimajo ibeng.

Zdej ti pa hočem, drag' Briv'e še en hec povedat, de se boš smejal, kakor sem se jaz k' m' je Francelj pravil. Povedat' ti hočem soldaški roženkrane, kate-rega moj Francelj zna in zdaj tud' jaz. Prav iz srea želim, da se ga tud' ti naučiš. Veš, pa je res hee! Pinktleh glih tko t'ga nideršrajbam, kakor m' ga je Francelj povedal.

Veseli del.

Ko je vesel na štelengo šel,
Ko je vesel za soldata postal,
Ko je vesel preoblečen bil,
Ko je vesel puško nosil,
Ko je vesel ekseleirat šel.

Žalostni del.

Ko je žalosten brez večerje spat šel,
Ko je žalosten k raportu šel,
Ko je žalosten štraf dobil,
Ko je žalosten v arest šel,
Ko je žalosten lačen bil.

Častitljivi del.

Ko je častitljivo denar vzal,
Ko je častitljivo španeirat šel,
Ko je častitljivo gver obfiral,
Ko je častitljivo se v civil oblekel,
Ko je častitljivo na urlaub šel.

Zavolj' tega tala volje, k'je ta roženkrane precej dolg, pa bešlisam ta prif z bemerkengo, da bom še drug bart kaj er-celala; če pa še Francelj kak soldaški hec pove, ga bom pa akurat glih tko vidergebala.

Also pa adijo, pa kisti hont

Vaša

Polonca

v Marperk brez dinsta.

Po slavnosti 10letnice slov. bral. društva v Trziču.

Mojster v tukajšnji predilnici nagovoril je svojo delavko pri svoji mizi dva dni po slavnosti tako-le:

Mojster: No, kako pa to, da ste Vi na one ljudi z rudečimi srajcami metali šopke? Ali ne veste, da so to samo ničvredni ljudje in tudi Vi ste nič vredna, ker mečete šopke na take ljudi.

Delavka: Ej gospod, saj so bili vendar fejš fantje.

M.: Kaj fantje, ti so vsi poženjeni.

D.: Ej gospod! me nismo na to gledale marveč le, da smo Slovence dostojno počastile.

M.: Brrr vruga, kaj pa imate Vi od Slovencev?

D.: Ej gospod! rada jih imam, saj ste jih tudi Vi radi imeli, ko so v vaši gostilni pili.

M.: A Teufel kaj to, pomislite, da le nemški jezik bi morali Vi spoštovati, in tudi z Vašim ljubčkom bi morali nemško govoriti, ker ta je najbolj potreben jezik in edino blažen in sladak.

D.: Ej gospod! res je za vaša grla, toda naša postanejo hripava po njem.

M.: Ti preklet baba hudič!

D.: Z Bogom!

Pevke in pevci pri Sv. Ivanu opozarjajo one gospodične, ki se navadno blizo društva vedejo slabše nego »š e š a l o t e« naj pazijo, da se jim ne pripeti kaj neprijetnega četudi so vse »kraljice«.

Pevke in pevci.

Slovanska vzajemnost.

Ker nemški svet ni videl do danes še vidnih znakov vseslovanske vzajemnosti piše o njej, da je le »fantom«. Ruski »Svet« odgovarja na to med drugim: »Slovanska vzajemnost je v zgodovini človeštva globoko zarezana, nemška peresajo ne bodo sprala. Ta vzajemnost je osvedočena po ruski krvi, ki je v premnogih bojih tekla za osvoboditev balkanskih držav. Kakor se Rusija ne more odpovedati pravoslavju in samodrštvu, tako se ista ne odpove temeljnemu principu svoje slovanske narodnosti. Ako nemški škribači tega ne umejo, nam vsejedno! — Slovonom je to jasno. — Sibirija in Kina sta naši koloniji, Evropa pa je naš dom. — Tu je naša moralna moč in mi se ne moremo našej slovanski narodnosti, našej zgodovinske tradiciji do simpatij in duševnega jedinstva z narodi ob Moravi, Dunavi in jadranskem morju, tako malo odreči, kakor se je Simson smel svojih las odreči, ker je ravno v njih tičala moč, ki mu je bila dana od Boga«. —

Popravek. Brivec je v zadnji številki prinesel iz »Brivčeve torbe«; med drugimi tudi neke neljube pogreške, katere je treba popraviti. Častiti čitatelj naj mesto Šešarek bere Šebenikar, drugače bi se temu čast. gospodu na Rakeku zgodila prehuda krivica, ko bi ga hotel Brivec na stare dni preskrstiti.

Tudi v Logatecu nima še imenovani hlapec Miloš ne sina ne hčerke, ker je še neoženjen; gotovo pa ima g. Gostiša sina v Ameriki in hčerko doma. Vemo tudi, da bi se ta udovec rad še oženil, ko bi tako dobil, ki bi imela vsaj 30 tisoč dole; ker hčerka je še premlada za moža. — Pa je ne bo dobil. Pri skupščini na Vrhniki je gospod Zupan primerjal Jazonovo runo (zlato kožo) mesto vojne s slovenskim rodoljubjem. Gotovo je, da bode tudi gosp. Pirnat nejevoljen, ker smo ga zvali agenta — med tem ko je on trgovski prodajalec na potovanju. —

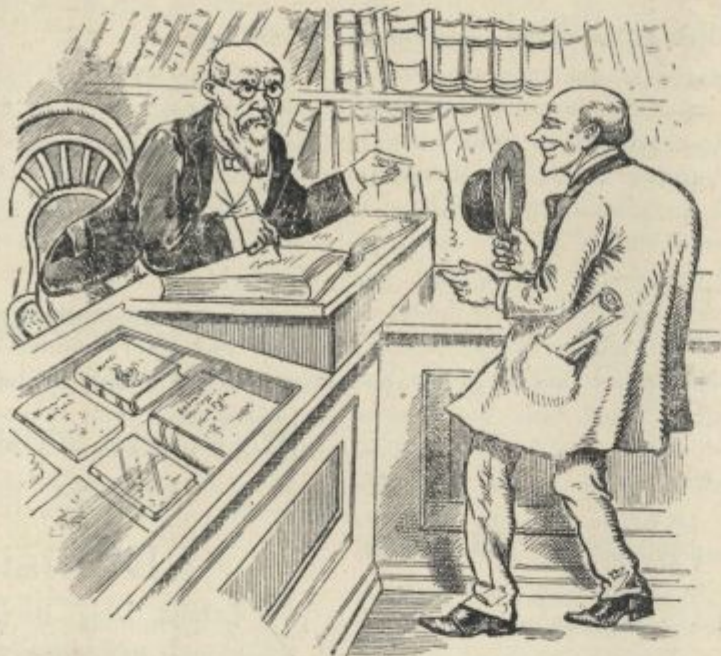
Uredništvo.

Prezgodaj in prepozno.

Tam o pustu sta se vzela
V zakon, da bi skup živela,
Junija že bil je krst:
Fant je bil, pa precej čvrst.
In tako ljudje so rekli:
Sta prezgodaj proso plela,
Se potem prepozno vzela!

Silvester.

Prof. Stossich: He, he, eccellenza, zadnjič ste mi rekli, da niste ne pili ne jedli, ko ste bili z »Agrario« v okolici, sedaj sem pa našel v zapisniku, da ste pri Ipavcu v Križu imeli bogato kosilo ter da je naš pisac Ernesto za vseh plačal.

G o e s s : Česa vi ne pišete v zapisnik potem pa »Edinost« in »Brivec« zvohtata.

Prof. Stossich: Ne pišemo vsega ne, ne mislite. Še tega ni notri da ste si vi meseca maja ogledali v družbi »Agrarie« »Legino šolo« v Križu.

Živelj!

Zadnja Gorica piše:

»To je bil program naših mož, to je bila odločnost, ki rešuje leto za letom na stotine naše mile dece iz brezna narodnega pogina. Mladina slovenskih roditeljev v Gorici je naša, naša ostane s pomočjo »Šol. doma«; slovenski živelj v Gorici se ne bode več zgubljal našemu rodu; Slovenci v mestu se bomo na ta način gotovo množili in po tej poti bi zamogla Gorica postati kedaj naša. »V tem znamenju zmagamo. To je pozitivno delo, to je naš program; kdor ga noče videti, je slep, ali zaslepljen po napuhu. Živel »Šolski dom« in živel njega ustanovitelji!!« ergo »živel« tudi Gaberšček.

A.: Si-li čital »Politiko«?

B.: Sem nekaj, a površno.

A.: Tam pravi, da sedaj pač vidijo Slovenci, da morajo ostati v večini, ker inace jih Nemška svojat Celjska ne bode mogla več nabijati.

B.: Ha, ha, a tako!

Na razpravi v Rennesu.

Mercier: Sicer pa moram opomniti šč konečno, da-si sem že v letih ne morem pojmiti tega velikanskega, svetovnega zanimanja za stotnika Dreyfussa, po mojem prepričanju, popolnoma zaslužno kaznovanega izdajalca, medtem ko ves civilizovani svet prostodušno gleda zlodejstva, ki se vrše v Srbiji, in kjer trpe nečloveške muke najuglednejši možje vsega kraljestva.

A: Zakaj pravite lepi Evieci »Dreyfuss«.

B: Ker ona vedno trdi, da je nedolžna, a oficirji baš nasprotno.

A: Zakaj je odpotoval Milan v Niš?

B: E prijatelj, Milan bi bil lahko že davno v »nišu«, ako bi le nekdo hotel.

A: Zakaj vrača Gregorčič »Sočo« nečitano iz Kamnika?

B: Ker, ker.... »resnica oči kolje«.

A: Kako je z Dreyfusovo pravdo?

B: Nič posebno dobro ker so začeli že po Milanovemu vzoru prirejati »atentate«.

A: Kaj ni Labori smrtno ranjen?

B: Molči, molči! alla Milan.

Na shodu.

Dragi sodrugi! Mi moramo pokazati, da tu, »mi smo gospodarji«. Le pridite vsi, stari in mladi, veliki in majhni, možje in žene, dečki in deklece, sploh vse »kar leze ino gre« na veliki trg, pred magistrat in tam dobimo od svojih italijanskih sodelanov če slovenske šole ne, vsaj pomnoženo izdajo »piranske kulture«. Za vse je že dobro preskrbljeno. Nas, voditelje, policija takoj poaretira, vas pa prepusti italijanskim palicam, kamnom in pestam, in ni »hudič«, da bi na tak način ničesa ne dobili.

(Iz govora pravega slov. soc.)

Kdor daruje novčič za družbo
sv. Cirila in Metoda
pomaga rešiti našo slovensko
mladino iz laških in nemških
*** krepelj. ***

Lesnike.

Kdor mnogo objema, malo stisne.

Jeza brez moči, se kmalu zađuši.

Najtežje človek zamolči skrivnost, trpi krivico in dobro uporablja čas.

Kadar izgubimo srečo, zavedamo se šele, da smo jo imeli.

Kadar človek zgubi ponos, zgubi tudi krepost.

Naše sree živi v sedanjosti a naš duh v prihodnjosti: radi-tega si vedno nasprotujeta.

Svoje nadloge potoži le onemu, kateri ti more pomagati; malo jih je, ki bi ti olajšali, skoro vsi pa pomnožili.

Sodnija je trnov grm, kamor se skrrije ovca pred volkom, vendar mora nekoliko volne na njem pustiti predno izlazi.

Kdor odpre sree pohlepnosti; zapre ga pokoju.

Ljubezen oslepi razum.

Ireos.

Povžejade.

»Variatio deletat!« (Prememba zabava) rekel je »Povž-Menigo, ko se je zaletel z kolesom v debelo svinjo in — pal!

„Tega ne bo nikoli“, rekel je grof Goëss, »da bi jaz potrdil — »Povž-eva pravil.«

Odkar si je »Povž« pribavil »lampe na citelino«, pomanjkuje sode v Trstu; tudi »lampe na petrolij« so se podražile, odkar slinijo »Povži« v Ošp.

Moja ljubica.

Poznaš mladenko zalo li?
Enake ji na svetu ni.
Očesec krasnih zvezdic par,
Iz njih plamtí ljubezni žar.

In nježno njeno ličice
Podoba bele lilije,
Ko jelka vitke je rasti
In Urška se nje ime glasi.

V nje prsih bije pa seree,
Ki čisto kakor biser je
In vedno zvesto to seree
Ljubilo Slave narod je.

Zato najraje vidim njo
Najraje v njeno zrem oko
Saj v nje očeh zreali se
Seree slovenske deklice.

Ahasver.**Ribničar.**

L. Skak.

Dobrú jütrü Urša! Bug dej Luovre s' pršü. Ja glih de s'm jo prmahov, še s'm mislu, de ne buom taku hitrič odpravü, bi biu žje včjerej pršü pa s'm v Št. Pjeter in ne Rak'k dvej rešjat nabrnčü pa sem se zemüdu. Kaku s' pa kej ruobo prodav ljub' moj Lovre? Še nekam duobrü, na tle; sem t' küpu cükr, ekurjo, in ze en firtoh sem t' tüd küpu na Rak'k pr Ivanu.

Pa d'narje imaš kej duost?

D'narje pa k čepin, k ti jeh buom pokazou se buoš smjala, kokr do bti peč-jane tice v üs'ta letajle.

Nato seže v žep privleče polno novčarko bankoveev. »O ljub' moj Luovre kej s' pa tülku gnarjo dübu?

»Ja draga Urša znat je trejba, de ne

buoš skrbejla t' povejm kaku jo blu tu: Ko sem pršü v ano faro, sem neraunast šu ne plac k cirk'v, pa pride en čluovek k mjen', pa m' rjače de nej grem k gaspüd Faimoštru, pa sem ga pree ubügov, polej pa k pridem k gaspüd Faimoštru s'm se odkrü pa ruoko küšnu, potlej so m' dal pa stuov da sm se usü. So m pa začel praut in prosit če b tü stort ana dobruto de m' dajo 200 gl. če buom tu stuoru. Potlej s'm jeh pa prašov zekaj? So m' pa začel praut kaj se je zgudlu:

Vejste drag' muož, ana nesreječe se je zgodila pr' nas; imam nejkej krav in tje krave mouze muoj mžnar, in tülku časa k imam tje krave, nemam še masla ze enkrat zabejlo pr biš. Čüdnü semje zdejlü kam tu maslü gre, sem pa mržnarje prjev hop, da kakü tu dejla k' nej neč masla.

Ta prfrigan mržnar se je biu pa ano duobro zmislu, jo pa anu jütrü vse svetnike s smjateno namazov okül ust sv. Štefan' je dau pa žlico v ruke k' je patrün od naše fare, in pa déb jest mislu deso svetnik' smjateno zmjeram pojejli. Potlej me je pršü pa poklicat de nej grem pogledat da buom vidu kdu smjateno krade, sem hitro šü v Crku pa sim vidu vse svetnike k so bl' pohni smjatene okul ust sv. Štefan' je jmu pa žlico, v moj nagle sim rejs mislu de so svetnik' jekli sem pa sv. Štefana duol vrgu s truna se je pa ves razljatü na küse. Polej sem pa vidü k se je mžnar postran smejav sem pa pree pogrüatov da je on tu nerjodü.

Jütr' imamo pa prnas velik praznik zdej pa sv. Štefanu mauka se bojim kaj buojo l'dje rjakl' bi pa strašnič rad anga dübü poduobnega človejka, in vi muož ste prov poduobn' našm' sv. Štefan' in vam dam pree 200 gl. če greste jütr stat na altar tülkü časa de maše mine in muorte moučet nesmejte nikul nobenem povejdat. No potlej sem pa oblübü in gaspud mi je v ruoko sjegü de vela glibenga in tüd gnarje m' je pree odštü.

Drüg dan grem zecajta v žagrat tam sem se slejkü do nazga, samü okül pasa sta me nejkej ovila Faimošter in mžnar polej sem se pa postavü abtaht na altar in sta m' rjakla de nesmejmi nič gibat.

Čez nejkej eajta so začel ldje hodt v Crku in prau natlačena je bla, gaspud so pa pree postopil' in sümošter je zečjev urglat mjene je bla pa kar nekam gruoza, pa še mühe so me jejle, mi je počenila ne ramo pa sem mignu, pa drüga spjet ne usta pa sem pilnü, ljudje so pa takü gor-

ječe molil' k sem gibov so misl de Bu čüdeže dejla.

Polej po evangelnü so šl' gaspüd Faimoštr na priženeo, so pa samü od sv. Štefana pridgval, in na zadne so se pa prüt mjen obrnil' in se prpuručl': O presveti sv. Štefan' ko žje tülkü lejt varüješ našo faro pred hüdlim, ostani še pri nas na vekomaj!

Jest sem pa zekričov duol z altarje: gaspüd Faimošter! midva sva se zglihala samu za tülkü časa de buo maše kump-lila pol sem pa duol sknočü šü v žagrat se oblejkü in potjegnü petje iz fare.

Dopisi.

Iz Erzolja. Dragi Brivec! Ker si bil že tolikokrat v naši bližini, to je v »mejestu Gaberji«, vabim Te, da prideš tudi k nam na »Küpec« malo pogledat. V nedeljo so napravili naši mladenči javni ples, kjer pa niso mogli dobiti nekateri v svoji domači vasi deklet, bodisi z enega ali drugega vzroka, šli so zadnji trenotek na Slap »fehntat«, da bi šla katera na ples. Kakor dekleta povsodi rade plešejo, sta se res dve vlovili na limanice, da sta šli in pomagali pri plesu tudi denar služiti, da bi mladeniči preveč ne doplačevali. A glej, cel popoldan in celo noč sta se morali skoro neprestano vrteti in ni sta bili toliko vredni, da bi jih kateri spremil na dom. Gotovo so bili mladeniči preveč zaspani in trudni ker so se prepirali z mladenči in sosednih vasi, da so morali parkrat »žendarji« posredovati. Toraj za sedaj obrj samo »balarje« kjer imaš tako dosti dela z njimi, začni pa na »Luivei« pri Stgoveevmu potem pojdi k Pregelcemu in tako naprej po vrsti. Prva dva sta baje najbolj zaraščena. Toraj le dobro jih ostergaj, drugič pa pride še kaj pod Tvojo roko. Tvoj

Kikerikikiki.**Letigrami.**

Ljubljana. Okrog malega Šmarna 1899 bodo tu skušnje za podeerkovnike. Vabljeni so vsi slovenski učitelji.

Iz Kormina. V skrbeh, ker brez poročila, kedaj in kako so prislinali slovenski »Povži« iz Tolminskega, prosimo, naj bi se isti blagovolili čim prej oglasiti v vašem cenj. listu.

Tudi o polžu, katerega so za uzorec pustili v Tolminu, nimamo še nobene vrsti.

»N a s p o z n a j o.«

V Gorici se je nabralo toliko nesnage, da je vse valovje Soče ne očedi.

Novomesto. Nova mestna godba je uže organizovana, igra prekrasno najnovjše kineške skladbe in nastopa redno vsak pondeljek od 6ih zjutraj do poludne pod virtuoznim vodstvom kapelnika — »Ochslein.«

Slovenke pozor!

Kupujte vedno od svojih!

Marija Čokelj Vam priporoča svojo bogato založeno prodajalnico na Korzu št. 8., v kateri dobite po primerni ceni raznovrstno žensko in možko perilo, narejene obleke za gospe in otroke ter razne druge potrebščine za gospe in gospode. Potrežba je točna cene nizke.

Vpoštevajte cenjene Slovenke ta oglas ter kupujte pri domačinih!

Prodajalnica jestvin v Barkovljah!

V moji prodajalnici dobi se vsake vrste jedil za naše gospodinje. V zalog imam: **sladkor, kavo, riž in fino olje po 28, 32, 36 nov.;** kakor tudi dru zega blaga na izbero. Vse blago zdravo, dobro in po ceni.

Priporočujem se našim barkovljanskim, kontoveljskim in drugim družinam.

Udani

Ivan Čergol
trgovec.

GOSTILNA

v ulica Conti
(za Holtom).

Javljam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro črno istrsko in dalmatinsko, belo vipavsko vino.

Točim tudi vedno sveže Dreherjevo pivo v sodčkih in buteljkah.

Lačni želodci dobi v kuhinji potrebna jedila. — Imam tudi prostor za kegljanje.

Priporoča se udani

Mihovil Ribarič.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi sovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne vloge in obrestuje 4°/_o. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu dripisujejo, dategó obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	88.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3 212.095 10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Edino pravi Paglianov sirup

kri očiščajoč.

Ni jeden tolikih posnemalecev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florencij, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelak, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatijica mora imeti od fabrike depozitirav pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzma. ka.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamen in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzajem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebuo p. n. gg. hrčmarjem, drežinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. **morske ribe, in rake, sveže sadje, fino olje, itd.**

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Nikaka skrivnost

Nikaka skrivnost

ni več napravljati si vsakdo doma brez vsake priprave in težave izborne likerje (tudi za prodajo), ki stanejo pod polovico cene in sicer se napravijo s pomočjo najboljših ekstratov.

Ekstrakt za napraviti:

5 lit.	Ruskega pelinovca	stane samo	90 kr.
"	Ruma	"	90 "
"	Konjaka	"	95 "
"	Slivovke	"	85 "
"	Alaša	"	75 "
"	Očaka	"	95 "

Franko pošta naročevalca.

Ekstrakte razpošiljam samo proti predplačilu. Zneski se mi dopošljejo tudi lahko v poštnih znamkah ob enem z naročilom. Vsakokrat pridenem navodilo, kako se napravi dotični liker.

Josip Štoka. — Trst.

Nikaka skrivnost

EDINO PRAVI PALIANOV SIRUP

ki čišti kri
OPOMIN v interesu lastnega
zdravja.

Pravi Pagliano sirup, ki čišti kri, je edino oni iznajden po prof. **Girolamo Pagliano iz Florencije** (ne od Ernesta ali drugih Pagliano. Ernest Pagliano iz Napolja skuša **držnostjo slepariti občinstvo**, češ da je njega sirup pravi. Ali to ri res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrdi **Girolamo Pagliano v Florencij**, ponudi **10 tisoč lir** vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozorjamo Vas na edino tvrdko **Girolama Pagliana v Florencij, Via Pandolfini 18.** Vsaka steklenica ali škatlica nosi položeno marko: — na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdko Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) Zdaj ste razumeli.

Domača krojačnica

♦ TRST ♦

ulica S. Maurizio št. 11, II. nadstr.

Podpisani javi slav. občinstvu, da kroji obleke in perilo za gospode po najnovejšem kroju in za vse letne čase po jako primerni ceni. Delo solidno. Na povabilo pride tudi na dom jemati mero in naročila.

Priporočuje se Tržaškim in zunanjim Slovincem udani

Josip Vičič

krojaški mojster.

Domača slovenska gostilna
FRAN VALETIČ
v ulici Solitario št. 12.

toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko

in okoličansko vino

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po nižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebščinami.

Postrežba točna. — Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani

Fran Valetič, krčmar.

Leta 1881. v Gorici ustanovljenja tvrdka

E. RIESSNER, v nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi).

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svoje lastno izdelovalnico umetnih svetilk za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni.

Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

„SLOVENKA“

Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Pri moj tvrdki
Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo stroj vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalko vsake vrste. Cevi in kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobrote vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta št. 5.

MAT. ŽIVIC, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del.

Franjo Fojkar, posestnik v Stari Loki pri Škofji Loki št. 19. (Gorenjsko).

Prodaja na drobno in debelo najbolj fino naravno sadjevo žganje, dober okusen brinjevec kuhan iz najboljših brinjevih jagod. Pijača je zdrava in krepiča za moške želodce. Oddaje prekupovalcem in družinam po najnižji ceni

Obilo naročbe prosi gornji.

Slovenska gostilna
„PRI PETELINU“

v Trstu

sprejme vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bude zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim juterkom, kosilom, večerjo.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno zdravo in ceno.

Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“

Ulica Ghega št. 7.

Prodajalnica jestvin
Vekoslav Pečenko
ulica Commerciale 11.

Naše slovenske gospodinje, lišne in druge, katere stanujejo v obliži moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvino za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fizol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča

udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalec, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moka — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer.

Priporoča se udani

Jakob Perhac,

lastnik.

